

Sygn. akt I C 2441/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulcka

Protokolant: Magdalena Puksza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2017 roku

w S.

sprawy z powództwa **Gminy K.**

przeciwko **P. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. S. na rzecz powoda Gminy K. kwotę 715 (siedmiuset piętnastu) złotych i 45 (czterdziestu pięciu) groszy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 69 (sześćdziesięciu dziewięciu) złotych i 94 (dziewięćdziesięciu czterech) groszy od dnia 22 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 72 (siedemdziesięciu dwóch) złotych i 92 (dziewięćdziesięciu dwóch) groszy od dnia 10 czerwca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 80 (osiemdziesięciu) i 42 (czterdziestu dwóch) groszy od dnia 22 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 83 (osiemdziesięciu trzech) złotych i 29 (dwudziestu dziewięciu) groszy od dnia 22 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 82 (osiemdziesięciu dwóch) złotych i 45 (czterdziestu pięciu) groszy od dnia 25 listopada 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 82 (osiemdziesięciu dwóch) złotych i 45 (czterdziestu pięciu) groszy od dnia 22 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 79 (siedemdziesięciu dziewięciu) złotych i 08 (ośmiu) groszy od dnia 24 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 82 (osiemdziesięciu dwóch) złotych i 45 (czterdziestu pięciu) groszy od dnia 29 maja 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

- od kwoty 82 (osiemdziesięciu dwóch) złotych i 45 (czterdziestu pięciu) groszy od dnia 28 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku

oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od wskazanych kwot za okres od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu należnymi stronie powodowej;

III. przyznaje radcy prawnemu J. F. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie) kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych – powiększoną o należny podatek VAT - tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

SSR Anna Dulska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 grudnia 2014 roku powódka Gmina K. działająca przez Przedsiębiorstwo (...) w K. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego P. S. kwoty 715,45 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym w sposób wskazany w treści pisma wszczynającego postępowanie w sprawie.

Nadto strona powodowa złożyła wniosek o zasądzenie od strony pozwanej kosztów sądowych, w tym również kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 złotych.

W treści uzasadnienia przedmiotowych żądań powódka wskazała, iż pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o zaopatrzeniu w wodę oraz odprowadzaniu ścieków. Pomimo realizowania tejże umowy przez stronę powodowa pozwany nie uregulował – w okresie od lutego 2013 roku do lipca 2014 roku – należności z niej wynikających.

W dniu 29 lipca 2015 roku Sąd wydał w niniejszej sprawie – toczącej się wówczas pod sygnaturą akt. I Nc 1798/15 – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany – zaskarżając nakaz zapłaty w całości – wskazał, iż nie kwestionuje ani zasadności ani wysokości żądania pozwu zaś nieregulowanie opłat wynika z faktu, iż strona powodowa bezumownie i bezpłatnie korzysta z części nieruchomości należącej do pozwanego. Jednocześnie w treści sprzeciwu pozwany zawarł oświadczenie o potrąceniu tej należności. Jednocześnie pozwany złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wartości nieruchomości i w związku z tym skierowanie sprawy do postępowania zwykłego.

W piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2015 roku strona powodowa podtrzymała dotychczas wyrażone stanowisko procesowe wskazując jednocześnie, iż pozwanemu nie przysługują żadne roszczenia wobec powódki reprezentowanej przez Przedsiębiorstwo (...).

W dniu 5 kwietnia 2016 roku pozwany wskazał, iż zgłoszona przez niego do potrącenia kwota wynosi 12 000 złotych za okres 1 roku.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 7 kwietnia 2016 roku pozwany wskazał, iż roszczenie z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości przysługuje również drugiemu współwłaścicielowi nieruchomości, który – w drodze umowy cesji – przeniósł swoje uprawnienia na pozwanego.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2016 roku Sąd zwolnił pozwanego od kosztów sądowych i ustanowił dlań pełnomocnika z urzędu.

W piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2017 roku pozwany podtrzymał uprzednio wyrażone stanowisko procesowe. Jednocześnie wskazał, iż wnosi o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości na okoliczność wysokości czynszu za bezumowne korzystanie z nieruchomości należącej min. do pozwanego i jego brata.

W odpowiedzi na powyższe strona powodowa po raz kolejny wniosła o uwzględnienie pozwu wskazując dodatkowo, iż jest współwłaścicielem nieruchomości, której dotyczy żądanie pozwanego w zakresie odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości, co czyni tak sformułowane żądanie zupełnie bezzasadnym. Dalej strona powodowa wskazała, iż jedyne oświadczenie o potrąceniu należności zostało złożone w toku tego postępowania, zaś przedsiębiorstwo działające w niniejszej sprawie nie posiada legitymacji do odbierania oświadczeń o roszczeniach przysługujących Gminie z innego tytułu niż ten wchodzący w zakres uprawnień i obowiązków przedsiębiorstwa.

W toku dalszego postępowania strony pozostały przy uprzednio wyrażonych stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. oraz J. S. są w udziale 1/37 współwłaścicielem nieruchomości położonej w U., dla której Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą (...). Gmina K. posiada w tej nieruchomości udział 4/37. Na nieruchomości tej znajduje się infrastruktura wodociągowa będąca własnością Gminy K..

dowód: wypis z rejestru gruntów i kartoteki budynków – k. 32-33, 64-65

odpis z KW – k. 35-40, 153-164

umowa darowizny – k. 145-149,

Pozwany zawarł z Przedsiębiorstwem Budowlanym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków.

W dacie 1 grudnia 2011 roku uprawnienia i obowiązki dostawcy wynikające z tej umowy zostały przeniesione na Przedsiębiorstwo (...) w K..

W okresie od lutego 2013 roku do lipca 2014 roku pozwany nie regulował należności wynikających z umowy. Łączna zaległość z tego tytułu wyniosła kwotę 715,45 złotych

okoliczność niesporna, a nadto:

dowód: umowa z dnia 1 grudnia 2011 roku – k. 192-193.

faktury VAT – k. 183-191

Pismem z dnia 28 sierpnia 2013 roku pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 226,01 złotych.

dowód: pismo z dnia 28 sierpnia 2013 roku – k. 181-182

W dniu 21 października 2013 roku pozwany wraz z bratem wystąpili do Wójta Gminy K. z zapytaniem o wysokość dochodów Gminy z wykorzystania ujęcia wody znajdującego się na działce (...) za okres ostatnich pięciu lat.

Pismem z dnia 9 grudnia 2013 roku skierowanym do pozwanego - w odpowiedzi na pismo z dnia 15 listopada 2013 roku - Przedsiębiorstwo (...) wskazało, iż nie widzi żadnych podstaw do regulowania należności za bezumowne korzystanie z działki numer (...), albowiem infrastruktura tam się znajdująca nie utrudnia w żadnej sposób korzystania z tej nieruchomości. .

W dniu 22 listopada 2014 roku zawarta została – pomiędzy pozwanym a jego bratem – umowa określona jako cesja lub darowizna, w treści której J. S. przeniósł na P. S. roszczenie wobec Gminy K. Przedsiębiorstwa (...) w K. –z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości stanowiącej działkę (...).

dowód: pismo z dnia 21 października 2013 roku – k. 179

pismo z dnia 15 listopada 2013 roku – k. 180

pismo z dnia 9 grudnia 2013 roku

umowa z dnia 12 listopada 2014 roku – k. 95-96

W dniu 6 kwietnia 2016 roku J. S. złożył oświadczenie, w którym przeniósł na P. S. uprawnienie do dochodzenia od Gminy roszczenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości stanowiącej działkę numer (...).

dowód: oświadczenie z dnia 6 kwietnia 2016 roku – k. 63

Z dniem 1 stycznia 2017 roku nazwa zakładu budżetowego Gminy K. Przedsiębiorstwa (...) w K. uległa zmianie na Zakład (...) w K..

Zakład (...) w K. jest gminną jednostką organizacyjną nie posiadającą osobowości prawnej prowadzącą działalność w formie samorządowego zakładu budżetowego i ma ściśle określony zakres zadań.

dowód: uchwała z dnia 20 grudnia 2016 roku – k. 129, 150-151,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego okazało się w pełni zasadne.

W niniejszej sprawie bezsporne były okoliczności związane z istnieniem umowy, jej należyтым wykonaniem przez powoda, nieregulowaniem opłat przez pozwanego. Niesporne pomiędzy stronami pozostały również okoliczności związane z wysokością dochodzonego roszczenia.

Spór istniejący pomiędzy stronami dotyczył jedynie możliwości i skuteczności podniesienia zarzutu potrącenia przez pozwanego oraz istnienia roszczenia wskazywanego w tymże zarzucie.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedstawionych przez strony sporu. Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów Sąd uznał je za w pełni wiarygodne i mogące stanowić podstawę wyrokowania. Żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości a i sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności podważających walor dowodowy przedłożonych dokumentów. Podkreślić również należy, iż okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia a dotyczące zasadności powództwa zostały przez pozwanego wprost przyznane w treści sprzeciwu.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem przy tak skonstruowanej tezie dowodowej oraz przy uwzględnieniu poczynionych poniżej rozważań dowód ten był absolutnie zbędny.

Jak wskazano powyżej osią sporu w tym procesie była ocena skuteczności podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia i to zarówno w wymiarze procesowym jak i materialnym.

W pierwszym rzędzie wskazać więc należy, iż zgodnie z uregulowaniem zawartym w treści przepisu art. 498 § 1 Kodeksu cywilnego (dalej k.c.) gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Jak wynika z przytoczonego uregulowania dopuszczalność omawianego potrącenia jest uzależniona od współlistnienia ustawowo określonych przesłanek.

Zgodnie z treścią § 1 wskazanego artykułu każdy podmiot prawa cywilnego może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności innego podmiotu, gdy spełnione są łącznie następujące przesłanki pozytywne: dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami (wzajemność wierzytelności), przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku (jednorodność wierzytelności), obie wierzytelności są wymagalne (wymagalność roszczeń) oraz obie wierzytelności mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym (zaskarżalność wierzytelności). Do potrącenia nie dochodzi automatycznie przez to, że istnieją wzajemne wierzytelności nadające się do potrącenia, ale konieczne jest oświadczenie, że korzysta się z potrącenia (postanowienie SN z dnia 8 lutego 2000 r., I CKN 398/98, LEX nr 50856).

Przesłanka wzajemności wierzytelności wynika z istoty potrącenia, które oparte jest na założeniu, że obok siebie muszą wystąpić dwie wierzytelności i dwa długi odpowiadające wierzytelnościom, a między stronami musi zachodzić relacja wierzyciel – dłużnik i odwrotnie (wyrok SN z dnia 15 grudnia 1994 r., I CR 149/94, OSP 1996, z. 4, poz. 4, z glosami F. Zedlera i L. Stępnika; wyrok SA w Katowicach z dnia 18 listopada 2011 r., V ACa 408/10, LEX nr 785495; K Zawada (w:) J. Pietrzykowski, Komentarz, t. II, 2013, s. 106).

Podkreślić w tym miejscu należy, iż oświadczenie o potrąceniu wywołuje skutki określone w przepisach prawa materialnego tylko wówczas, gdy obie potrącanie wierzytelności rzeczywiście przysługują osobom będącym względem siebie jednocześnie dłużnikami i wierzycielami (wyrok SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CSK 488/11, LEX nr 1131137). Kodeks nie wymaga, aby obie wierzytelności były ze sobą w jakiś sposób powiązane.

Zasada tożsamości osób przy dokonywaniu potrącenia jest w zasadzie bezwzględna. W orzecznictwie od dawna utrwalił się pogląd, że potrącenie wierzytelności jest możliwe tylko wówczas, gdy obie wierzytelności są związane z działalnością tej samej jednostki organizacyjnej, a więc gdy spełnione jest wymaganie „tożsamości kasy” (por. wyrok SN z dnia 7 maja 1952 r., C 798/52, OSN 1953, nr 2, poz. 53; wyrok SN z dnia 18 marca 1958 r., I CR 350/57, OSP 1959, z. 6, poz. 158; wyrok SN z dnia 30 kwietnia 1959 r., 3 CR 920/58, RPEiS 1960, z. 2, s. 399; wyrok SN z dnia 12 października 2000 r., IV CKN 144/00, OSN 2001, nr 4, poz. 60; postanowienie SN z dnia 14 marca 2013 r., I CZ 7/13, LEX nr 1318327). Stanowisko judykatury nie znajdowało wcześniej wystarczającego umocowania w przepisach obowiązującego prawa i dlatego spotykało się z uzasadnionymi zastrzeżeniami doktryny (por. np. L. S., Potrącenie..., s. 39 i n.; E. M., Dopuszczalność potrącenia wobec Skarbu Państwa, Pr. Bank. 2002, nr 3, s. 48 i n.). Jednakże obecnie obowiązuje w tej kwestii art. 17c ust. 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1224), wprowadzony w życie z dniem 13 stycznia 2003 r. ma mocy ustawy z dnia 5 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 2055 z późn. zm.). Przepis ten stanowi, że potrącenie z wierzytelności Skarbu Państwa przysługującej danemu podmiotowi reprezentującemu Skarb Państwa może być dokonane, jeżeli potrącana wierzytelność wzajemna przysługuje wobec tego samego podmiotu reprezentującego Skarb Państwa. W świetle tej regulacji prawnej nie budzi już zastrzeżeń stanowisko SN wyrażone w wyroku z dnia 23 października 2003 r. (V CK 387/02, OSNC 2004, nr 12, poz. 196, z glosą P. Mierzejewskiego, LEX nr 131925 oraz omówieniem Z. Strusa, Palestra 2004, z. 11–12, s. 244), iż dłużnik nie może przedstawić do potrącenia Skarbowi Państwa, reprezentowanemu przez Ministra Skarbu Państwa, wzajemnych wierzytelności, które ma w stosunku do innych państwowych jednostek organizacyjnych (M. Pyziak-Szafnicka (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 1109 i n.). Wprawdzie przywołana ustawa o zasadach wykonywania zobowiązań przysługujących Skarbowi Państwa nie odnosi się do jednostek samorządu terytorialnego, jednakże mając na uwadze zbliżoną strukturę i sposób działania taki sposób rozumienia tożsamości podmiotów jawi się jako słuszny.

Dodatkowo wskazać należy, iż poza materialnymi wymogami skuteczności zarzutu potrącenia możliwość skorzystania z niego w toku postępowania sądowego jest obwarowana dodatkowymi wymogami. Wierzytelności przedstawiane do potrącenia mogą, co prawda, być wątpliwe co do swojego istnienia i trudne do udowodnienia, jednakże warunkiem skuteczności oświadczenia o potrąceniu składanego drugiej stronie, jeśli chodzi o wzajemną wierzytelność potrącającego, jest skonkretyzowanie tej wierzytelności, a więc przede wszystkim dokładne określenie kwoty

pieniężnej, w jakiej ta wierzytelność się wyraża (wyrok SN z dnia 30 maja 1968 r., II PR 202/68, LEX nr 6353). 1. Zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem, a zatem podlega wymaganiam stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności zgłaszający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek określić swoją wierzytelność, wykazać jej istnienie i w kategorięczny sposób wyrazić wolę potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania wskazać należy, iż pozwany w toku postępowania nie wykazał żadnej okoliczności mogącej w konsekwencji doprowadzić do uwzględnienia podniesionego zarzutu potrącenia.

Poczynając od kwestii procesowych wskazać należy, iż w toku całego postępowania pozwany nie wskazał precyzyjnie ani należności przedstawianej do potrącenia poprzez wskazanie jej kwoty, okresu powstania oraz podstawy prawnej. Pozwany wskazywał jedynie, iż należność ta wynika z faktu korzystania przez Gminę K. z jego nieruchomości zaś wysokość należnego wynagrodzenia wynosi 2 200 złotych za miesiąc.

W tym miejscu podkreślić należy, iż chęć skorzystania z zarzutu potrącenia skutkuje koniecznością podjęcia czynności procesowych identycznych z tymi, które stoją za wytoczeniem powództwa. Oznacza to, iż to na pozwanym spoczywał obowiązek dokładnego określenia żądania co do wysokości i co do zasady. Obowiązek ten w toku postępowania nie został wykonany. Pozwany nie wskazał ani wysokości roszczenia ani okresu jego powstania ani też nie wskazał podstawy prawnej i okoliczności uzasadniających żądanie. Na marginesie wskazać należy, iż nie sposób byłby tę okoliczność ustalić za pomocą dowodu z opinii biegłego.

Przede wszystkim pozostały materiał dowodowy w sprawie, jak również brak jakichkolwiek twierdzeń w zakresie sposobu powstania rzekomego roszczenia (podstawy prawnej, zakresu i sposobu korzystania, rodzaju urządzeń, sposobu zagospodarowania całej nieruchomości przez wszystkich współwłaścicieli, wysokości udziałów, itp.) uniemożliwiłyby przeprowadzenie tego dowodu, albowiem biegły nie dysponowałaby żadnym materiałem dowodowym czy chociażby jakimikolwiek twierdzeniami w tym zakresie. Nadto nie jest możliwe ustalanie wysokości żądania za pomocą takiego dowodu. Dowód ten bowiem może służyć jedynie do potwierdzania (udawadniania) uprzednio zgłoszonej należności.

Zarzut potrącenia bez wskazania kwoty przedstawianej do potrącenia oraz okresu w jakim powstała czyni takowy zarzut nieskutecznym.

Dodatkowo podkreślić należy, iż w toku postępowania strona pozwana poza brakiem wskazania kwoty i okresu nie wykazała również podstawy prawnej żądania chociażby poprzez przytoczenie okoliczności faktycznych.

Jak wynika z akt sprawy pozwany jest współwłaścicielem działki objętej zarzutem potrącenia ale współwłaścicielem tej działki jest również Gmina K. oraz szereg innych jeszcze podmiotów. Uprawnienie współwłaściciela do współposiadania rzeczy wspólnej polega na tym, że jak każdy inny współwłaściciel może on posiadać całą rzecz i korzystać z niej. Jest to więc wspólne uprawnienie, bo żadnemu współwłaścicielowi nie przysługuje z tytułu udziału we własności prawo do wyłącznego korzystania (posiadania) z jakiejś określonej części rzeczy. Korzystanie z rzeczy wspólnej przez jednego ze współwłaścicieli uzasadnia żądanie rozliczenia się przez niego z pobranych w ten sposób korzyści, jeżeli wykraczało poza granice zakreślone w art. 206. W uchwale z dnia 13 marca 2008 r., III CZP 3/08, OSNC 2009, nr 4, poz. 53, Sąd Najwyższy stwierdził, że w razie korzystania przez niektórych współwłaścicieli z rzeczy wspólnej z naruszeniem art. 206 k.c. w sposób wykluczający współposiadanie innego współwłaściciela współwłaściciel ten może domagać się od nich wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wspólnej z zachowaniem przesłanek określonych w art. 224 § 2 lub art. 225 k.c.

Oznacza to, iż dla skutecznego dochodzenia roszczenia o wynagrodzenie w takim stanie faktycznym koniecznym jest wykazanie, iż gmina korzysta z przedmiotowej nieruchomości w sposób wyłączający korzystanie z niej przez wszystkich pozostałych współwłaścicieli. W tym celu zaś koniecznym byłoby wykazanie sposobu korzystania z działki

przez wszystkich współwłaścicieli. Dalej koniecznym byłoby wykazanie istnienia okoliczności o których mowa w treści przepisu art. 224 lub 225 k.c. Analiza stanowiska pozwanego wskazuje, iż nie podjął się on nawet konstruowania twierdzeń w tym zakresie, nie mówiąc już o jakimkolwiek dowodzeniu.

Dalej wskazać należy, iż pozwany oświadczenie o potrąceniu złożył w toku tego postępowania z tym że skierowane ono zostało do zakładu budżetowego Gminy.

W toku postępowania strona powodowa zaprzeczyła aby pomiędzy roszczeniami istniała tożsamość stron i przedstawiła dokumenty z których wynika, iż podmiot reprezentujący Gminę w tym postępowaniu nie posiada uprawnień właścicielskich w zakresie jakichkolwiek urządzeń posadowionych na działce numer (...), co oznacza, iż roszczenia wynikające z istnienia budynków winny zostać skierowane do Gminy reprezentowanej na zasadach ogólnych przez wójta.

Wszystkie te okoliczności spowodowały, iż sąd uznał podniesiony zarzut za nieskuteczny, co skutkowało uwzględnieniem powództwa.

Jak bowiem wskazano na wstępie strona pozwana przyznała istnienie i wysokość roszczeń objętych pozwem. Dodatkowo wskazać również należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania potwierdził, iż strona powodowa świadczyła na rzecz pozwanego usługi związane z dostawą wody i odprowadzaniem ścieków, zaś pozwany nie uregulował należności dochodzonych w niniejszym postępowaniu.

Na marginesie wskazać również należy, iż sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o otwarcie zamkniętej rozprawy albowiem okoliczności podnoszone w tym wniosku pozostawały bez wpływu na treść wydanego w sprawie orzeczenia. Pozwany bowiem nadal nie zrealizował żadnego obowiązku dowodowego wskazanego w uprzednio poczynionych rozważaniach.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Orzekając o kosztach sąd miał na uwadze, iż powódka wygrała proces w całości. Stosownie zatem do reguł przewidzianych w art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej k.p.c.) strona przegrująca sprawę ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zwrot tychże wydatków należy się stronie, stosownie do treści art. 98 k.p.c., w wysokości kosztów faktycznie poniesionych. Stroną przegrującą była w niniejszej sprawie strona pozwana, która tym samym została – na mocy powołanego powyżej przepisu - zobowiązana do zwrotu kosztów procesu, o ile takie żądanie złoży strona przeciwna. Pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Uwzględniając jednakże podniesione przez pozwanego w toku postępowania a stanowiące podstawę uwzględnienia jego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika a dotyczące jego sytuacji rodzinnej i finansowej sąd uznał jednakże, iż zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w przepisie art. 102 k.p.c. z tego też względu nie obciążył pozwanego kosztami procesu.. Pozwany rzeczywiście ma trudną sytuację rodzinną i tym samym finansową, dodatkowo na mocy niniejszego orzeczenia został zobowiązany do uregulowania należności objętych postępowaniem w tym również odsetek powstałych z tytułu opóźnienia w regulowaniu opłat. Obciążenie pozwanego dodatkowymi obowiązkami natury finansowej jeszcze bardziej utrudniłoby jego funkcjonowanie mogłoby uniemożliwić realizację obowiązków wynikających z wyroku. .

Zaznaczenia na końcu wymaga, iż pozwany reprezentowany był w przedmiotowym procesie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego J. F., stąd sąd w punkcie trzecim wyroku – przy uwzględnieniu daty wszczęcia postępowania - na zasadzie § 10 pkt 3 w zw. z § 6 oraz § 2 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przyznał radcy prawnemu od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S.

wynagrodzenie w kwocie 180 złotych (powiększoną o podatek VAT), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji

SSR Anna Dulska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować
2. Zwolnienie sędziego referenta w dniach od 6 grudnia 2017 roku do dnia 2 marca 2018 roku
3. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
4. Akta z pismami lub za 28 dni

SSR Anna Dulska